

עורך הסגנון: עורך גראפי: דב איתן צלמי המערכת: רוני בר, דוד רובינר. חברי המערכת: מיכאל אלמו, יחיאל בשן, נוצה נבי, נורית לביא, רפאל סלע, איתמר עילם, יעקב צילי. סופרי חוץ: האחד נורדון, מונטי נייקובס נבריאל דנון, סלים מנצור.

השבועון המצוייר לאינפורמציה המערכת והמנהלה: רח' לילינבלום 12, תל-אביב ת.ד. 136, טל. (ומני) 68785

מ"ז: העולם הזה בע"מ; מודפס בדפוס ישראל בע"מ; הפצה: פלם בע"מ

איילת '72

מכתבים

המלצר אלפרד מילר

הנכם ראויים לכל הכבוד על שמאמכם עוז כנפסכם להוקיע עולו ואי צדק זה שנגרם לאלפרד מילר. אין ספק שזו הוכחה ברורה שמשוהו לא בסדר במסודות הנוגעים בדבר, שלא נקפו אצבע לתקון המערכת. אני מציעה לארגן את כל קוראי העולם הזה לשם מציאת מקום עבודה מהאיים עבור מר מילר ואשתו, ועד אז לעזור להם להסיג תדר באמצעים כספיים.

נחמה אייזן, תל-אביב לפי דעתי פרשת אלפרד מילר היא בושה וחריפה לנו ולמדינה. אלפי שנים היה העם היהודי מיעוט במדינות זרות וסבל רבות מיחסו הבלתי סובלני. ועתה אך השגנו את המדינה ונהפך הנלל. שכחו את כל התורה שלמדו במשך דורות רבים והתחילו להציק לנויים שנתנו הכל ואף החליפו את מור להם למען פליטי חרב יהודיים.

אני מצרפת סך לירה אחת עבור אלפרד מילר ואני מזמינה את קוראי העולם הזה להצטרף למיץ על מילר. לפי שכתבתם כי העולם הזה למיץ 70,000 קוראים. אם 50 אחוז יהיו לרצ הממשלה ובר אינדורו נליק 50 אחוז יהיו מוכנים לנדר כל אחד סך 1 ל"י עבור אדם כאשר הוא אדם ועל כי נגד לו עולה. יאסף סכום של 85,000 לירות, בהן אפשר לפתוח מסעדה כזאת הנכספת על ידי נושא מאמרכם.

אלמונית, הר הכרמל "דו"ח על חולי רוח" איני חושב אמנם שדו"ח כזה היה צריך להתייחס ספק בעתו. ובדואר לא בצורה הולכת הזאת. כשים לב לעובדה שהדבר הזה עלול לעזעזע את העצבים של קוראים צעירים שאינם די מהזכרים. כאדם שיש לו מניע יסודימי עם אנשים חולי נפש - שיש להבדילם בהחלט מהחולי הרוח - הנני רוצה לציין שהרופאי המודרני במסודות של חולי רוח עדיין רחוק מלהיות מושלם וששיתות החלם עליהן סופר בדו"ח, נוקט לעמים גדול מהעולם. אין בכוחו להחזיר אדם את שלוות נפשו ואושרו בחיים.

ד"ר שמחה לב, תל-אביב "בזוי מחפש חדר" העולם הזה (723) כותב: "...העברות מתאומות מצריפים לאותלונים (כלילה פרצה מנפת עופות והיה צורך לשכן את הבריאים בצריפים)". לא כל אחד מהקוראים מעלה על דעתו כי אמנם שיכנו את העופות בריאים בצריפים, והוא מתחיל לתהות למי הכתובה כאן - לאנשי הקיבוץ או לעופות?

ישעיהו בינור, תל-אביב דומה שבמצב הנוכחי בשוק אין כמעט 290.

משתה אמריקאי דומני שהעולם הזה אינו מתמצא במנהגי השיי תייה של המלחים האמריקאים. כתבתם (העולם הזה 722) שהיאפנים מקיפוז את פרל הרבור ביום ב', מתוך חשבון שרוב המלחים האמריקאים יהיו

שיכורים אחרי שהתענו ביום א'. האמת היא שהיאפנים התקיפו ביום א', כי ידעו (מה שלא ידע העולם הזה) שהמלחים הנלים להשתכר ביום השבת.

ג'ון הריסון, תל-אביב אינפורמציה בדי נמצאות חוברות רבות של העולם הזה ולא מצאתי אף ריפורטזיה אחת על איזה מפעל שעשתה הממשלה או על פיתוח הארץ בכלל. אם המשיכו בכונן זה של רפורטזיות יכולים אדם (ואולי חיי ביום) לכתוב בכותלת "השבועון המצוייר לאיני פורמציה שלילית".

אורי עופר, תל-אביב ראה עמוד 3. ערביי ישראל שמחתו לקרוא את תשובתכם למכתבי (העולם הזה 722). זה המשך למסורת הדימוקרטית של העולם הזה להדפיס מכתבים המתנגדים לקו שלנו. אך לצערי תשובתכם מופשטת למדי. במשך שלוש שנות קיום המדינה הנשר היחיד בין הארצות השכנות והמדינה הוא נשר של הסתגנות המלוכה בריחיות ושוד. נכון שאין תחנת רכבות אך האם נחכה שתקום, או שנקדים תרופה לכמה? סגן-משנה ג. פישל, צה"ל

גיל הכנסת לרשימתכם על גיל חברי הכנסת (העולם הזה 722) מדוע פונקים אתם בכבוד סיעת המרוחץ, שיליה הממוצע 60³ שנה (נורק 87, פסק 54) ובעונים כי מפא"י בעלת הניל הממוצע של 54, היא הזקנה

במו עיני שינוי שם

תימניה העובדת בבית חרושת עסיס קיבלה את משכורתה הראשונה ונתבקשה לחתום. היא חתמה בסביעת בוחן. בחודש הבא חתמה בדרת. שאל אותה הקופאי: "מה פתאום? השיבה: "מה זה, אתה לא יודע? התחתנתי". "אז מה בכך?" שאל הקופאי. "שינית את שמי", הסבירה התימניה. הקוראה ש. מרים, קופת חולים, טבריה, זוכה בפרס של 1 ל"י.

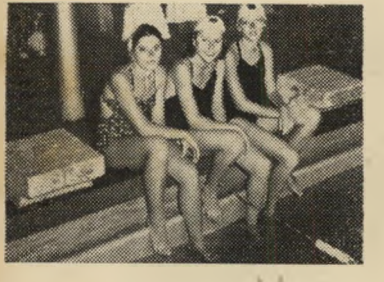
בכנסתו ומדוע הקצבתם לתופיק טובי שנת חיים נוספת? ידוע כי הוא כן 30.

אמנון שטרנברג, חיפה צודק הקורא שטרנברג. סיעת המרוחץ היא חזקנים בלבד החליט סופר הכנסת לא לקח תה בחשבון. אולם תופיק טובי עדיין בן 29, טרם מלאו לו 30.

רגלים ספורטאיות

בעולם הזה 723 משכה את עיני תמונה במדור הספורט. ייתכן שהצלם לא שם לב לכך, אך רגליהן זריחה של שלוש הנערות יוצרות הרמוניה מיוחדת במינה.

אריה אילני, חיפה

על הקורא אילני להתחסן באימון רב יותר לאוסקר טאבור שצילם את התמונה.

רגלי ג'ון פונטיין

אני מוצא כל יופי או רושם מיוחד ביה שמעי מידים אתם את התמונות על הצד או על הראש. נוסף לזה, נדמה לי שלג'ון פונטיין עדיין ישנו שתי רגליים, למרות שקטעתם אחת (העולם הזה 722).

רמפל, תל-אביב קשה להסביר על רגל אחת את תורת חיי תוך התמונות. העולם הזה יעשה זאת בהדרגה קרובה בהרחבה.

מעוינים

העולם הזה (722) פרסם כתבה על הפעילות הסי פורטואית העומדת להתחדש בבית-היפה. היה עלי כם לדעת שלמעודן ביתרו קוראים מעויני (מעויני דובונוסקי) ולא עוז, כלשונוכם.

דן שמר, חיפה עם הביתרים הסליחה.

"ריתי 1951"

בקוראי את הכתבה על רותי נורמן (העולם הזה 716) שהשמיעה דבריה כי פסקה משאיות אירואי ליסטיית. נזכרתי בדבריה: מעשה באדם ששח פסם לדעה ואמר "אשה זו היא האידיאל שלי" שאילו הלז, ובכך, מרוע אינך מתחנן? ענהו רעהו: "אז הרי אשאר בלי אידיאל?" כך מצב הנוער בארצנו. רבים מבני הנוער שחרפו פשעם ונלחמו למען שלום המדינה איבדו עתה, בהתנשם החלום, את כל מהשכונתיהם האידיאליסטיות, והם נמצאים בחלל ריק.

יהושע גרוס, תל-אביב

מעמדות

אין זה נאה לעתון המכבד את עצמו לכתוב על מעמד שני ומעמד שלישי. צורת הכתיבה מראת כאילו על נתיבותם של הערבים לפני העולים החדשים ועל האחרונים כלפי הישוב הישן, ואין זה כך. כל זמן שניצני אתם פעמרות נבחרים לכנסת, אין מקום למעמד שני ושלישי בצורה שאתם מכתבים.

גבריאל שטרסמן, תל-אביב זכות הבחירה של העולים החדשים והעור שנה המינה כידיו של המורה לחימית שלי בבית הספר הימי בחופה. מבחינה חימית כמעט ולא הייתי קיים בשיעוריו. אני מקנה שהנ"ל לא יגיב על זאת באופן קיצוני. מקצועי ימאי (אות ראי שונה וי"ד) ולא חימאי (מס' פנסק הימאים 800). בכל אופן תודה בעד התואר.

צלקה גיבורן (גרובצקי), תל-אביב התודה מגיעה אך ורק למגיה.

יאמאי-חימאי אתם חנונים. במלה אחת יצרתם חימאי חוש כמרינה (העולם הזה 721). דבר שלא עלה במשך שנה המינה כידיו של המורה לחימית שלי בבית הספר הימי בחופה. מבחינה חימית כמעט ולא הייתי קיים בשיעוריו. אני מקנה שהנ"ל לא יגיב על זאת באופן קיצוני. מקצועי ימאי (אות ראי שונה וי"ד) ולא חימאי (מס' פנסק הימאים 800). בכל אופן תודה בעד התואר.

צלקה גיבורן (גרובצקי), תל-אביב התודה מגיעה אך ורק למגיה.

אין לומר דבר זה על כל שולחי הבדיחות. אמנם, רבות מהן משעשעות למדי. אך יש סוג של שולחי בדיחות שההומור שלהם שתפני מדי: אין הם מבחינים בין בדיחה שהמציאות, או שנוצרה לנגד עיניהם, לבין בדיחה שקראו בעתון זו, בעתון מקומי, ואפילו בהעולם הזה עצמו. כל זה מייאש. ביחוד כשקוראים אחרים כותבים מכתבים, מוכיחים היכן קראו לראי שונה את הבדיחה שזכתה בפרס של לירה בשבוע שעבר. צצה הצעה לבטל את המדור בכלל. עלתה הצעה שנייה להפקיעו, לחייב את חברי המערכת עצמם להביא את הבדיחות. שהרי אם סותבים בדיחות, מדוע לא נסחוב בעצמנו? כפשרה הוחלט להשאיר את המדור על כנו, אך לא לשים אותו כל שבוע, אלא רק כשיש בדיחות מקוריות באמת הראויות לכך. אם אין - תמלא המערכת את החסר. תפקידו האמיתי של המדור במו עיני הוא לפרסם קטעי חיי מידים חדשים לארץ ולבניה, משהו משעשע ובכל זאת בעל תוכן עמוק ביותר, סמל לרוח הזמן. אימרתו האחרונה של הגנרל מקראתור על אופיו של טרוימן אינה מענינת, אפילו כשמחליפים את מק' ארתור ביגאל אלון ואת טרוימן בכי. גי.

שעתיים אחרי שהופיע הגליון האחרון בקיוסקים נתקבלה במערכת הודעה מאילת: הצעירה שהתנדבה לשמש שפן נסיון הגיעה ממחולה לאילת. בטרמפים עשתה את דרכה במהירות של שיא. היא הגיעה לחוף ים סוף בדיוק 29 שעות מן הרגע בו עלתה על מכונית במחולה. על הרפתקאותיה נספר בגליון קרוב.

בניתיים באו כמה קוראים בטרוניה. מת' לונגים הם: עוד ישנם מאות חברים של תנועות נוער המטיילים בארץ לאורכה ולרח' בה (עד כמה שיש רוחב למותני עלמה כה תמירה כמדינת ישראל) לפיכך אין בטרמפים. לומר שחודות הרמפים מהם במדינה. הם צודקים - במדה שהמדובר בחברים של תנועות נוער. אולם אלה מהחיים אחוז זעיר בגיל 18, אחוז אפסי בגיל 22. גיל העולם הזה, פסקת ונוער צעירים, כבר איבד חדווה זו.

ייתכן שבראותו את סיפור מסעויה של שליח חת העולם הזה התעורר בו תאוות המרחב מחדש.

"...אשה נדחקה אל ראש התור לפני עגלת הקרח. אני הרה, צעקה. הקהל האדיב פינה לה מקום. כשקיבלה את בלוק הקרח, נשמט כר עבה מתחת לשמלתה..."

הקורא צוחק? לבריאות. אבל מה היה אומר הקורא לוא היה נאלץ לקרוא בדיחה זו 47 פעם בשבוע אחד?

או בדיחה שנייה. "אדוני הנהג, הגד נא לי כשנגיע לעתלית! אמרה אשה זקנה, כשעלתה על האוטובוס בחיפה. הנהג נזכר בדבר רק כשהגיע לסיבוב וזכרו יעקב, טובב את האר' טובוס, חזר לעתלית. הנהג אנהג, אמר לגברת. זו הודתה לו, הוציאה מארנקה גלולית, בלעה אותה, חיכה ואמרה: הרופא אמר לי לבלוע גלולית כשנגיע לעתלית..."

גם זו בדיחה שאפשר לסבול אותה - פעם אחת. היא פורסמה אפילו בהעולם הזה. אולם מה יאמר אדם אם אותה בדיחה ארוכה חוזרת אליו בקביעות של מחוג שעון, לפחות פעם בשבוע?

כל זה לא ללמד שתפקידו של עורך מדור במו עיני אינו ראוי לקנאה. כל חברי המערכת אוהבים לקרוא מכתבים למערכת. הקוראים הכותבים מכתבים, גם שליליים, מצוידים בי מידה גושה של חוש הומור. לרוב אפשר ליהנות ממכתביהם, אף ללמוד מהם. אולם

ה ש ע ר

שמה, כמובן, חנה מירון. המקצוע: השחקנית של התיאטרון הקאמרי. פעם היתה קטנה (לא לפני הרבה שנים), ידירה גרמנית ונקראה חנה מאירצקי. כאשר השחקנית-הילדונה, בת השמונה, נמלטה עם אמה מגרמניה הנאצית, הופיעה בפאריס בתיאטרון של פליטים, עוררה התפעלות כללית.

כאשר הופיעה 13 שנה לאחר מכן על קרשי הקאמרי, חזרה על הצלחתה, עוררה, שוב, התפעלות כללית. אלא שהפעם ישבו באלם צעירים ומצוידים ארצישראלים שהתלהבו ממשקה כמיקי של הוא הג'ק בשדות, הנערה-העולה המסבכת חיהים על כמה מחברי קיבוץ אחד וחיי מפקד פלמ"ח אחד.

אחר הופעות חוזרות ונשנות בכל עונות התיאטרון, הפכה תביבת הנוער שאהב את משקה, התנקותה והשתמטותה כחתה. התקרבותה והתרחקותה. אולם כאשר עלתה לפני שלושה שבועות על קרשי הקאמרי במזגרי, מקרינה את אור הזרקורים מעל עורה השחור (הצביע) היה נצחונה כמלכת שבא מושלם. מלבד עורות ברדלס ונמר עשויים בד צחוב' כהה וכתום) שכיסו את גווה בלטה באצעדות מלכות, תסרוקת מלכותית (ושבאית) שהתבטאה במגדל שערות גבה-שכבות.